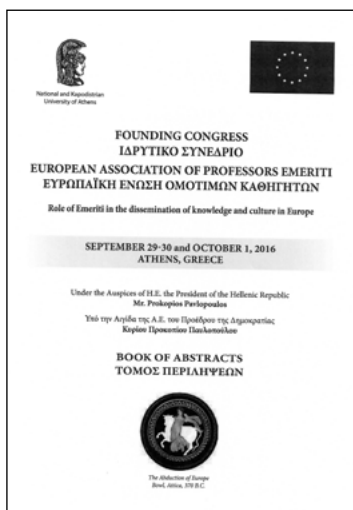
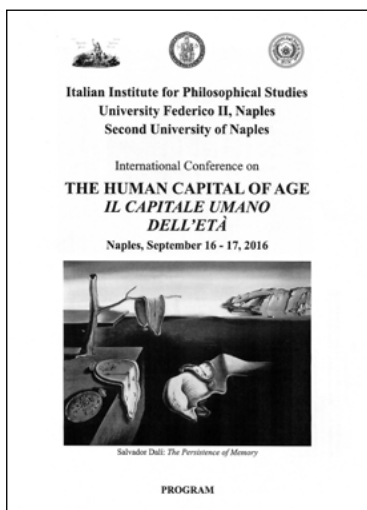

Emerytowani profesorowie wszystkich krajów łączcie się

Nie tak dawno jeszcze pod podobnie brzmiącym hasłem próbowano połączyć proletariuszy wszystkich krajów. Szczęśliwie zamiar ten nie powiódł się, a obecnie prawdziwych proletariuszy trudno się dopatrzeć. Są natomiast emerytowani profesorowie, o czym szczegółowo pisałem w poprzednim numerze naszego czasopisma. Tak się złożyło, że w ubiegłym roku utworzona została grupa inicjatywna złożona z grona emerytowanych profesorów pochodzących z Grecji i Włoch, która doprowadziła do powołania do życia Europejskiego Stowarzyszenia Emerytowanych Profesorów (European Association of Professors Emeriti). Zanim do tego doszło w dniach 16 i 17 września 2016 r. z inicjatywy prof. Natale de Santo odbyła się w Neapolu międzynarodowa konferencja zatytułowana symbolicznie *The Human Capital of Age*. Sam prof. Natale de Santo jest nefrologiem, aktualnie będącym *professor emeritus* w II Uniwersytecie w Neapolu. Wzięło w niej udział kilkudziesięciu uczestników rekrutujących się spośród filozofów, profesorów uniwersyteckich, pisarzy,

prawników oraz specjalistów zajmujących się starzeniem. Pochodzili oni z wielu krajów europejskich, takich jak Francja, Grecja, Niemcy, Norwegia, Polska, Rosja, Słowacja, Serbia, Wielka Brytania i Włochy. Nie zabrakło także zaprzyjaźnionych *professor emeriti* ze Stanów Zjednoczonych. Konferencja ta stanowiła swoistego rodzaju przygotowanie ogniw do kolejnego spotkania, które odbyło się w Atenach na przełomie (26.09- 1.10) września i października 2016 r. Tym razem spotkanie to przyjęło formułę Kongresu Założycielskiego Stowarzyszenia Emerytowanych Profesorów (Founding Congress European Association of Professors Emeriti – EAPE). Podczas obu konferencji wymieniono doświadczenia dotyczące roli emerytowanych profesorów w rozwoju nauki i kultury w różnych krajach. Bardzo ważne były wystąpienia pochodzące z regionu Północnej Grecji. Okazało się bowiem, że w tym obszarze, będącym terenem działania trzech uniwersytetów (Uniwersytet im. Arystotelesa w Salonikach, Uniwersytet im. Demokryta w Ioanninie oraz Uniwersytet Macedoński) działa od przełomu wieków Stowarzyszenie Emerytowanych Profesorów Północnej Grecji. Dotychczasowe doświadczenia greckich kolegów posłużyły dla stworzenia podstaw prawno-organizacyjnych leżących u podłoża EAPE. Warto także przytoczyć słowa prof. Raymonda Ardaillou z Paryża, wielce zasłużonego dla nefrologii i transplantologii francuskiej i światowej. W swoim wystąpieniu podkreślił ogromną rolę, którą spełniają emeryci we Francuskiej Akademii Medycyny oraz Akademii Francuskiej. W obu tych organizacjach wielce zasłużonych dla rozwoju nauki i kultury we Francji zdecydowaną większość członków stanowią emeryci. Wiąże się to zresztą z obyczajem, zgodnie z którym nominację na członka Akademii można uzyskać dopiero po ukończeniu sześćdziesiątego roku życia. Powróćmy jednak do rozważań dotyczących nowo powołanego stowarzyszenia EAPE, którą to ideę poparli w swoich wystąpieniach wszyscy referenci. Konferencja w Atenach zakończyła się bowiem opracowaniem głównych celów stowarzyszenia wraz z wyborem prezydium, które ma za zadanie doprowadzić do formalnej rejestracji EAPE. Warto dodać, że kongres założycielski w Atenach odbywał się pod patronatem prezydenta Grecji Prokopisa Pawlopoulosa, który jest emerytowanym profesorem prawa wywodzącym się z Uniwersytetu w Atenach. Zgodnie z opracowanymi i przyjętymi przez międzynarodowe gremium zasadami do EAPE mogą wstępować emerytowani profesorowie zarówno zwyczajni (full professors) jak też nadzwyczajni (associate professors) ze wszystkich krajów europejskich. Dotyczy to w głównej mie-

rze osób, które mają zamiar aktywnie uczestniczyć w działalności edukacyjnej i naukowo-badawczej. Członkowie założyciele we wstępie do omawiania celów stowarzyszenia wyrazili opinię, iż profesor uniwersytecki jest powołany do pełnienia swej misji jako nauczyciel, badacz a także doradca do końca życia. Ich działalność w tym zakresie powinna być wsparciem dla społeczności akademickiej oraz szeroko pojętego społeczeństwa prowadzonym na zasadzie *pro bono*. W Atenach ustalono także główne cele działania EAPE. W wolnym tłumaczeniu brzmią one następująco:

1. Stowarzyszenie zostało powołane do życia w Atenach dla zachowania powiązań pomiędzy środowiskiem akademickim a emerytowanymi profesorami w krajach europejskich.

2. Utrzymywanie współpracy europejskich profesorów emerytowanych w prowadzeniu prac badawczych, a także opracowywaniu i publikowaniu istotnych merytorycznie prac naukowych.

3. Przedstawianie odpowiednim władzom propozycji dotyczących zmian w szkoleniu studentów oraz edukacji podyplomowej, a także przygotowywanie i prowadzenie kursów dla społeczności akademickiej i/lub dla społeczeństwa w dziedzinach, w których istnieje taka potrzeba.

4. Wymiana wiedzy i idei pomiędzy różnymi dziedzinami nauki, kultury i sztuki.

5. Koordynowanie aktywnego współdziałania w Europie pomiędzy naukowcami reprezentującymi różne dziedziny wiedzy i sztuki poprzez organizację interdyscyplinarnych spotkań, seminariów i konferencji oraz tworzenie swoistych banków wiedzy (*think tank*).

6. Udzielanie moralnego, naukowego i/lub prawnego doradztwa bądź też wsparcia materialnego kolegom lub też ich rodzinom będącym w potrzebie.

Jak widać z powyższego skrótowego przeglądu cele, które stawiają sobie członkowie Stowarzyszenia są bardzo rozległe i ambitne. Należy życzyć, aby wystarczyło energii i czasu na ich realizację. Szczególnie ten drugi czynnik musi być brany pod uwagę, jeśli uwzględni się fakt, iż potencjalni członkowie EAPE to osoby w zdecydowanie podeszłym wieku. No, ale przecież z drugiej strony przeciętna długość życia w całej Europie, w tym także w naszym kraju ulega systematycznemu wydłużeniu. Na dodatek, jak już kiedyś miałem okazję pisać na łamach *Gazety AMG*, ponoć zostaliśmy zaprogramowani co najmniej na 120 lat życia. Warto by także zastanowić się, czy w naszej *Alma Mater* nie powołać do życia grupy inicjatywnej, która miałaby na celu utworzenie uczelnianego a może też międzyuczelnianego oddziału Stowarzyszenia. Może dla przykładu na początek udałoby się stworzyć odpowiednią sekcję w ramach istniejącego w Uczelni Klubu Seniora? Moi włoscy przyjaciele z Neapolu i Messyny tworzą właśnie taką strukturę na szczeblu ich kraju i zachęcają gorąco, aby iść w ich ślady. Dla osób zainteresowanych, które chciałyby zasięgnąć informacji u źródła podaję poniżej dane dotyczące członków Zarządu EAPE:

- prezes – prof. Dennis V. Cokkinos, Ateny (e-mail: dvco-kkinos@bioacademy.gr)
- sekretarz generalny – prof. Luigi Campanella, Rzym (e-mail: luigi.campanella@uniroma1.it)
- prezes-elekt – prof. Natale G. De Santo, Neapol (e-mail: nataleg.desanto@unina2.it).

Gdyby ktokolwiek z koleżanek lub kolegów emerytowanych profesorów był zainteresowany wstąpieniem do Stowarzyszenia to odpowiedni formularz aplikacyjny można uzyskać drogą elektroniczną od prof. Luigi Campanelli. Liczę na opinie i odzew w tej sprawie.

prof. Bolesław Rutkowski

Rozmawiali o chorobach o podłożu reumatycznym

Ponad 100 lekarzy rodzinnych wzięło udział w konferencji szkoleniowej Programu Kształcenia Ustawicznego SEKSTANS, którą 29 kwietnia 2017 r. w Gdańsku zorganizowały: Katedra Medycyny Rodzinnej GUMed, Polskie Towarzystwo Lekarskie, POKLR, Polskie Towarzystwo Medycyny Rodzinnej, Polskie Towarzystwo Reumatologiczne. Spotkanie prowadzili prof. Janusz Siebert, kierownik Katedry i Zakładu Medycyny Rodzinnej GUMed oraz konsultant krajowy w zakresie reumatologii prof. Marek Brzosko. Zespół lekarzy reumatologów z Wojewódzkiego Zespołu Reumatologicznego w Sopocie omówił najważniejsze problemy reumatologiczne, z którymi spotykają się lekarze podstawowej opieki zdrowotnej. Prof. Ewa Bryl, kierownik Zakładu Patologii i Reumatologii Doświadczal-

nej przedstawiła wyniki projektu pt. *Zaburzenia immunologiczne w niezróżnicowanych zapaleniach stawów*. Długa dyskusja z wykładowcami dotycząca diagnostyki i terapii chorób o podłożu reumatycznym ukazała skalę problemów, przed którymi stają lekarze POZ. ■